

Az Orczy téri műhelyből

Narancssárga tasak, közte a sárgának, meg a

vörösnek. Kékről nem beszél önmottóilag... Habár

Begin-életrajzáért, mely kelet-európai híradás

genetikusan, jutalmazhatná akár bejrúti nyár,

Párizs/Tel-a-Viv - alkonyat, Budapest--NewYork metrósuhanás.

Kék tasak?Lehetne kicsapó lehelete fűszeres attól is.

Vagy zöld, mint a fű (föld) és Fradi?

Tótágast állva: ég-hamis... és gyönyörűség éppen ez a szín.

Szögezzük le: sárga és kék, Lipót meg Jeru' ha

anyait & anyait belead, összead,

akkor mázolódnak arcába zöld. Tényleg Fradi

s pártlag felárnyalt ekvivalenciák.

Csípős csirkehúsleves. Félúton

valahol az egyszerű csirke- és a csípős

marhahúsleves között. Egyszerű

marha- nincs ebben a szériában. Akad az

elég a nagyvilágban odakint! Mégis fura,

mi főződik itten, ami *locus*-megsorozottan sem

épp az a kiköpött Reklám Helye. Mi is, tényleg

akkor, vagy ki is? – Veszekedős a kis jószág.

Zacskós instant, felragyog egy *Józsefvárosi elégiában*.

Ha meglelem, jó. Ha nem, cédulákon szóródik, kallódik

évekkel ezelőttről, meg se születőn, korpuszom:

Osiris isten; aligha editorikus már, inkább [s]zét(h)-

szaggattatom ezen az őszön, mely: ez a tél. Isis

legfeljebb Inter Cityn tanyázik, ha érthető,

milyen *virágszálról* beszélek. (De csitt! Nem kellene

vívni emiatt megannyi kellemetlen *harmincéves asszo't*.)

Pedig Balzac tudta, mi a jó! Lenin is tudta. Én is

tudom: "Tehetségvadászati 2011." Gyorsan hussan évem

el; az esztendő, amikor két nap alatt zimankó

lett a nyárból októberben... Lejövöget közben valahogyan

a verejték továbbra is. –: Kereken kimondom, mivel

az a diktátum, hogy nem lehet, nem szabad többé

semmilyen metafora, többé allegória sem lehet,

csak konkrétan forrhatnak ki valami *noodles with...*

Nem semmi, ahogy összerakódom: *Blitzkrieg*-elő-

képeim amint grízesen valóba-állnak. *Drága csitrim*

– hogy magamat idézzem – jelez '45-ből, mikor "jajca"

a nagyapámtól követeltetett davajgitárral, falusi bírótól.

Később azután *ragacsos és vörös volt az est*, ahogyan

elesett. A Róka, ugyebár; a "piros farok". Mint brosúrált

befejezése, átfonalazása az egyébként normál szövegnek.

Spékeltek bele kevés Marxot. Ma Bruno Mars jobb?!

Hallgatom éjjel s a szomszéd átörög, megsorozza

kötényéből bádogerezem. Rég volt pedig szükség

kis konyhai segélyre a paprikáskrumpli bázisaként...;

kiprovokálva attól az őrülttől, akinek 15–40

macskája van, nyártól nyárig kucsmában jár, az egy

júliusban nem, mikor még nincs volt fizun a tanársegéd!

Negyven macska! Te, jó ég! Negyvenkednem nehéz.

Elborul minden. Felderít (?) némely Huszonéves Képlet.

Az *elégiát* megtalálom. Nyugtázta ámbár azt is egy

mára eltűnt alkesz régen: többé nem és nem lehet

ilyet se nyomni. Ellenében beleélek pedig a

műfajba – ábrám mutatja. És egyre inkább, lám!

Némiképp nonszensz: dús, vad *alkotó szex*

("sicx!") környez, erősebb ez, mint volt mulyán.

Petőfi pesti lakásait kutatom fel, hűlt *falukat*.

Ha Acsalag nem is, *me-gye-szék-he-lyem* ez a hely...

Mert velem az is, lent, a téren. A csomópont mögött

akácos, kiégett bokros zúrliget, hol hajléktalanok

szarnak s csillámlik pár száz műanyagflakon.

Kutyák nyüszítenek – a költő is megírta –

errefelé. Nem is egy amolyan vidám dalárda

az intő társias gittegylet, a kocsmacimboraság.

Söröző; gyanakvó pótapuka; rám. Na, szimpla marha- is

kerül végtére... De *föl csak nem jön az a ripők?!*

"Maga valamiképp irodalommal foglalkozik!" – szögezi rám

a liftnél a nyitott, intelligens jogásznő. – "Hallottam a rádióban."

(Antall István jóvoltából ötven évente.) Amúgy állandó küzdelemben

a közös képviselettel, engem is invitál. Nem kockáztatok

lakógyűlésre menni; félek, megtennének jegyzőkönyvvezetőnek...

Dr. Németh László "nyugalmazott iskolaorvos" esete a tájékozott

mérnökkel: "Író is van ám, akit így hívnak!" – "Csak tán nem?!"

(Bitorló hogy volnék, névváltoztatásomkor nem mondta Z. Pali.) –

Nagyvilágba vivő utak innen: Fiumei s Kőbányai!

Rajtatok ballagok a férfikor nyarában.

Még nemrég nem tudtam, mi kell s holnap talán

álházasságok kiélése nélkül is meg kell már döglennem.

Itt bent égek a férfikor nyarában.

Igen, itt bent s magam vagyok egész "dalárda".

S éneklem: "Szőke csitriket akarok /

nach wie vor, * mást aligha mondhatok."

Barnákat, feketéket. Vörösek

is jöhetnek; a *teljesség fele* (hogy egykori

Weöres-félreértésem forgassam ide át),

mint irány és mint mennyiség. Mégis "Csak"-Egy,

mely meghatároz, és nem csak úgy: egyszerre egy,

mert óvatos a duhaj... Persze, óvatos ám!

Ha nem is mindig és mindenben, mindenkivel eléggé.

Hanem azért, mert ekként emberi.

Lenin tudta, mi a jó. A Szmolnij leánynevelő

intézet volt, noha remélhető, épp lakatlanul, mikor a

lázadás levezenylődött belőle a Cirkáló Hajón, a Téli Palota

ágyúztatása került műsorra. – Az Orczy télen téli palota.

Colosseum. "Kolosszális" ötlet az állítólag jobbikos

építészről, aki Kossuth-díját az MSzP alatt kapta... :

félkörívelt ház, lakás-alapterületei körcikkek. Összezáru

tán egyszer?! Sarokba szorítani mindenesetre nem lehet

itt senkit. Lőrinc báró futóhomokján Darab Szilárd Dunántúl.

* Hommage à AlexanderPlatz Tatár